

«Πόσηνεὐγνωμοσύνην ὀφείλω εἰς τὴν τύχην, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Βερναρδῖνος, διότι ἐγνώρισα κατὰ τὸ τέρμα τοῦ βίου μου τρεῖς ἄνδρας τοιούτους, οἷους οὐδέποτε ἐτόλμησα νὰ φαντασθῶ. Ὁ μὲν εἶναι ἄξιος νὰ ἐννοήσῃ τὸ γαλήνιον μεγαλεῖον τοῦ οὐρανίου κράτους, ὁ δὲ, εὐχίσθητος ὡς ὁ Ῥουσσὸς, οὗτος δὲ, σοφὸς ὡς ὁ Μάρκος Αὐρήλιος, σοφώτερος μάλιστα αὐτοῦ, διότι οὐδέποτε θὰ συγκατανεύσῃ νὰ γείνῃ αὐτοκράτωρ. Καὶ οἱ τρεῖς δὲ στρατιῶται!».

Δίδομεν πέρας εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν τριῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ τῆς Ἰταλίας.

Ὁ πρῶτος ἀξιωματικὸς, ὁ ἀγαπῶν τὰ ἄστρα καὶ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, καὶ ὅστις δὲν ἦτο φιλόδοξος, ὑπῆρξε βραδύτερον Λουδοβίκος Βοναπάρτης, βασιλεὺς τῆς Ὁλλανδίας.

Ὁ δεύτερος ἀξιωματικὸς, ὁ ὑπεραγαπῶν τὰ ἄνθη καὶ τὰ βοτανικὰ ὥρολόγια καὶ ὅστις δὲν ἦτο φιλόδοξος, ὑπῆρξε βραδύτερον Ἰωσήφ Βοναπάρτης, βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἰνδικῆς.

Ὁ τρίτος ἀξιωματικὸς τῆς δημοκρατίας, ἀδελφὸς τῶν δύο ἄλλων, ὅστις ἐλάτρευε τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν εἰρήνην καὶ τὴν φιλοσοφίαν, καὶ ὅστις δὲν ἦτο φιλόδοξος, ὑπῆρξε βραδύτερον Ναπολέον Βοναπάρτης, αὐτοκράτωρ τῶν Γάλλων καὶ βασιλεὺς τῆς Ἰταλίας.

Τοῦτο τὸ εἰδύλλιον, ὅπερ ὁ Βερναρδῖνος Σαιμπιέρρος εὔρε· Δύο βασιλεῖς καὶ ἓνα αὐτοκράτορα!

ΠΟΛΙΟΡΚΙΑΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

Ἡ Κωνσταντινούπολις ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ὑπέστη πολιορκίας, ὧν ἡ πρώτη ἐγένετο τῷ 477 πρὸ Χριστοῦ, ὅτε ὁ Παισαβίας μετὰ τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην ἐβάρυνε κατὰ τοῦ Βυζαντίου. Μετ' αὐτὴν ὑπέστη τὰς ἐπομένους πολιορκίας, βαίνουσας μέχρι τῆς ἀλώσεως αὐτῆς. Τῷ 347 ὑπὸ τοῦ Λέοντος, στρατηγοῦ Φιλίππου τοῦ Μακεδόνα· τῷ 197 μετὰ Χριστὸν ὑπὸ τοῦ Σεπτίμου Σεβήρου· τῷ 313 ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Μαξιμου· τῷ 315 ὑπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου· τῷ 626 ὑπὸ τοῦ Χοσρόη, βασιλέως τῆς Περσίας· τῷ αὐτῷ ἔτει ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν Ἀβάρων· τῷ 656 ὑπὸ τοῦ Μωαβία, στρατηγοῦ τοῦ ἡγεμόνος Ἀράπ Ἀλῆ· τῷ 669 ὑπὸ τοῦ υἱοῦ τούτου Τεσαῖδ· τῷ 674 ὑπὸ τοῦ Σοφιαβενάφ· τῷ 719 ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν υἱῶν τοῦ χαλῖφου Μερβάν· τῷ 744 ὑπὸ τοῦ Σουλμάν, υἱοῦ τοῦ χαλῖφου Ἀβδουλ Μελίχ· τῷ 794 ὑπὸ τοῦ Παγανοῦ, βασιλέως τῶν Βουλγάρων· τῷ 786 ὑπὸ τοῦ Ἀρουν· Ἀλ-Ρασίδ, καὶ τῷ 798 ὑπὸ τοῦ Ἀβδουλ Χελέχ· τῷ 811 ὑπὸ τοῦ Ἡράμου, ἡγεμόνος τῶν Σλαύων· τῷ 886 ὑπὸ τῶν ῥώσων Βαρήγων,

διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Ἀσκὸλδ καὶ Δίζ· τῷ 914 ὑπὸ τοῦ Συμεῶνος, βασιλέως τῶν Βουλγάρων· τῷ 1048 ὑπὸ τοῦ ἀντάρτου Τορνικίου· τῷ 1081 ὑπὸ Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ· τῷ 1204 ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων· τῷ 1261 ὑπὸ Μιχαὴλ τοῦ Παλαιολόγου· τῷ 1396 καὶ 1402 ὑπὸ τοῦ Βαγιαζίτ· τῷ 1414 ὑπὸ τοῦ Μουσα, υἱοῦ τοῦ Βαγιαζίτ, τῷ 1442 ὑπὸ Μουράτ τοῦ Β', υἱοῦ Μωάμεθ τοῦ Α', καὶ τῷ 1453 ὑπὸ Μωάμεθ τοῦ Β', ὅστις καὶ ἐκυρίευσεν αὐτὴν τῇ 29 μαΐου τοῦ αὐτοῦ ἔτους.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Γιγνομένων κατὰ τὸν παρελθόντα φεβρουάριον ἀνασκαφῶν παρὰ τὸ ναῖδιον τοῦ ἐν ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ἐν Καλαμισίοις κατὰ τὴν Χαλκηδόνα, ἀνευρέθη τάφος πλακὶ ἐπικαλυπτόμενος τὴν δε φερύσῃ τὴν ἐπιγραφὴν ἐν μέτρῳ ἡρωελεγείῳ.

† Εὐτροπίου τάφος εἰμὶ περίφρονος· ἡ γὰρ ἀληθὲς οὐνομα τῆς ἀρετῆς εἶχεν ἀειδόμενον.

Ἄτροπε μοῖρα, ὦν τί τὸν εὐτροπον ἤρπασας ἄνδρα, ὃς φέρεν ἔξ μονάδας τρεῖς δ' ἐτέων δεκάδας·

Πέτρος δὲ γνωτὸς σταθερὴν πλάκα τὴν δε χαράξας στήσεν ἀποφθειμένῳ, τοῦτο γέρας παρέχων †

Ἡ θέσις, ἐνθα αἱ ἀνασκαφαὶ ἐγένοντο, ἦν κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς ὁ λιμὴν τῇ μὲν οὖς Εὐτροπίου, τοῦ περιφήμου εὐνούχου τοῦ αὐτοκράτορος Ἀρκαδίου, υἱοῦ Θεοδοσίου τοῦ Μεγάλου. Ὁ Εὐτρόπιος, ὃν πάντες γινώσκουσιν ἐκ τοῦ λαμπροῦ εἰς αὐτὸν λόγου τοῦ Χρυσοστόμου περὶ τῆς ματαιότητος τῶν ἀνθρωπίνων, ἴσχυσε τὰ μέγιστα ἐν τῇ αὐλῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς Ἀρκαδίου. Καταβαλὼν τὸν Ῥουφῖνον τῷ 395 καὶ πικτοδύναμος γενόμενος, ἤγε καὶ ἔφερεν ἐπὶ τέσσαρα ἔτη τὸν Ἀρκαδίον καὶ τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος, ἕως οὗ τῷ 399 ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπικούρων Γότθων Γαῖνᾶς ἰσχύσας ἀπῆλθε βῆτῳ παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος τὴν πτῶσιν τοῦ Εὐτροπίου, εἰς ἣν ἐνέδωκεν ὁ Ἀρκαδῖος. Ὁ ἱστορικὸς Ζώσιμος, ἀκμάσας τῷ 450, λέγει ὅτι ἐξωρίσθη εἰς Κύπρον, ἐκεῖθεν δὲ μετὰ πεμπτος γενόμενος ἀποσφάττεται εἰς Χαλκηδόνα (Ζωσίμ. ἱστορ. Βιβλ. ε', κεφ. 18). Ἐσφάγη λοιπὸν ἐν Χαλκηδόνι καὶ ἐτάφη πιθανώτατα ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτοῦ παρὰ τὸν ὁμώνυμον αὐτῷ λιμένα, ἐνθα εὐρέθησαν ἀρτίως τὰ ὁστ' αὐτοῦ καλυπτόμενα ὑπὸ τῆς ἀνωτέρω ἐνεπιγράφου πλακὸς. Οὕτως ἐκ τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς κεχαραγμένης γράμμασι τῆς Ε' μ. Χ. ἑκατονταετηρίδος, ἀνακαλύπτεται νομίζομεν, μετὰ

1478 ἐτῶν παρέλευσιν ὁ τάφος τοῦ εἰς μέγιστον ἀρθέντος ὕψος καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς ἀθλιότητος καταπεσόντος ἀνθρώπου, οὗ τὴν τύχην ἐκ παίδων ἤδη ἐγνώμεν ἐν τῷ «Ἀεὶ μὲν, μάλιστα δὲ νῦν» τοῦ χρυσοῤῥήμονος Πατρὸς λόγῳ.

Ὁ κ. Κ. Παπαρρήγόπουλος ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἱστορίᾳ (τόμ. 6', 705) λέγει· «ἀλλὰ τότε συνεννοεῖται, κατ' ἀρχὰς κρυφίως, ὁ Γαῖνᾶς μετὰ τῶν Τριβιγίλδων καὶ ἀπαιτεῖ ῥητῶς παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν πτώσιν τοῦ Εὐτρόπιου. Ὁ ἄθλιος Ἀρχάδιος ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ. Ὁ πρὸ ἀλίγου παντοδύναμος εὐνοῦχος ἐξωρίσθη τῷ 399 καὶ μετ' οὗ πολὺ ἐθανατώθη ἐν τῇ ἐξορίᾳ». Ἀλλ' ὡς εἶδομεν ὁ Ζώσιμος ἀναφέρει ῥητῶς ὅτι ἐπανελθὼν ἐκ τῆς ἐξορίας ὁ Εὐτρόπιος ἀπεσφάγη ἐν Χαλκηδόνι καὶ ἐτάφη, ὡς δείκνυσιν ὁ ἤδη ἀνακαλυφθεὶς τάφος αὐτοῦ, παρὰ τὴν Χαλκηδόνα ἐν τοῖς μεγάραις αὐτοῦ, τοῖς ἄλλως λεγομένοις «Εὐτρόπιου» (Ὁρα καὶ Σκαρλάτου Βυζαντίου Κωνσταντινουπόλιν ἐν τόμ. Β', καὶ ἄρθρῳ Καδίκιοι).

Ἐν Χαλκηδόνι, 5 μαρτίου 1878.

Μ. ΠΑΡΑΝΙΚΑΣ.

ΑΣΚΛΗΠΕΙΟΥ ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ. — Αἱ περὶ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἀνασκαφαὶ τῆς Ν. κλιτύος τῆς Ἀκροπόλεως ἐπαύταν ἐντελῶς, ἀποκαθαρθείσης καὶ τῆς Εὐμενείου στοᾶς, πᾶς δ' ἐκεῖνος ὁ χώρος περιεκλείσθη ὑπὸ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας. Τώρα δ' ἀνασκαφαὶ γίνονται πρὸς τὴν ἀνατολικὴν γωνίαν τοῦ Διονυσιακοῦ θεάτρου. Τὸ ὅλον τῶν ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς τοῦ Ἀσκληπιείου ἀνευρεθέντων ἀντικειμένων ἀνέρχεται εἰς 3571 κομμάτια, ἐξ ὧν 1463 ἀπὸ τοῦ περυσينوῦ ἱανουαρίου μέχρι νῦν, ἐξ ὧν 629 λίθινα γλυπτὰ, 405 ἐπιγραφαί, 269 νομίσματα καὶ 160 διάφορα, ἐξ ὧν χαλκῷ 19, μολύβδινα 7, σιδηροῦν 1, ὀστέϊνα 3, ξύλινα 2, ὕαλινα 5, ἀγγεῖα πήλινα ἢ τεμάχια αὐτῶν 28, λύχνοι πήλινοι 30, μορφαὶ πήλινοι ἢ τεμάχια αὐτῶν 21, κωνικὰ καὶ ἄρτσειδῆ πήλινα διέτρητα 12, κέραμοι διάφοροι 14, λαβαὶ πήλινων ἀμφορέων ἐνεπίγραφοι 18.

ΑΝΑΣΚΑΦΑΙ ΕΝ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ. — Ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 8, 15 καὶ 22 φεβρουαρίου τῆς ἐν Παρισίοις Ἀκαδημίας τῶν ἐπιγραφῶν πολὺς ἐγένετο λόγος περὶ τινῶν ἀνακαλύψεων ἐν Ἱερουσαλὴμ, ἐν τοῖς περίεξ τῆς ὁποίας πρὸς ἀνατολὰς ἀνευρέθησαν ἐπὶ τοῦ Ὄρους τῶν Ἑλαιῶν λεῖψανα ζωγραφικῆς τοῦ δωδεκάτου αἰῶνος, καλύπτοντα βράχον συμπεφυκότα ἔτι εἰς τὴν γῆν. Ἐφ' ἐνὸς τῶν λειψάνων τούτων ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα Βητφαγᾶ, ἐξ οὗ ἐπεταί ὅτι ἐνταῦθα ἔκειτο κατ' ἀρχαίαν τινὰ παράδοσιν τὸ χωρίον ἐξ οὗ ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς ὅ-

πως ποιήσεται τὴν θριαμβευτικὴν αὐτοῦ εἴσοδον. Ἐκ τῶν ἐπὶ τούτῳ ἐξηγήσεων τοῦ κ. Δερεμβούργου ἐξάγεται ὅτι Βητφαγᾶ καὶ Βηθανία ἦσαν δύο χωρία τῆς αὐτῆς σπουδαίας χώρας, ἥτις ἦν κατάφυτος ὑπὸ συκῶν κειμένη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἱεριχοῦς. Ἐν τῇ περιφερείᾳ ταύτῃ πολλὰ ἱερέων κατοικητήρια ὑπῆρχον, ὡς τὸ τοῦ περιφήμου μεγάλου ἱερέως Ἀνάν, τὸ δὲ Ταλμούθ ἀναφέρει ἐνταῦθα τὰς ἀγορὰς τῶν υἱῶν τοῦ Ἀνάν, αἵτινες βεβαίως ἦσαν ἐμπορικὰ ἀποθῆκαι, ἐν αἷς οἱ γόνοι τῆς πλουσίας καὶ ἰσχυρᾶς ταύτης γενεᾶς ἐπώλουν τὸν σῖτον καὶ ἄλλα τρόφιμα, καὶ ἰδίᾳ τὰς πρὸς θυσίαν περιστεράς.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΤΗΣ ἉΓΙΑΣ ΘΕΚΛΗΣ. — Ὁ κ. Ἐδμόνδος λὲ Βλάντ ἀνέγνω ἐν τῷ ὑπὸ τοῦ Γράβα δημοσιευθέντι ἑλληνικῷ κειμένῳ πράξεις τῆς ἁγίας Θεκλῆς καὶ μαρτυρίας, ἐξ ὧν ἔξεστιν εἰκάσαι ὅτι ἡ πραγματεία αὕτη, εἰάν δὲν ἦναι τὸ πρωτότυπον ἁσιανοῦ ἱερέως συγγραφὴν κατὰ τὸν δευτέρου αἰῶνα, εἶναι τοῦλάχιστον ἐκ τῶν πρώτων ἀντιγράφων. Αἱ μαρτυρίαι αὗται ἀναφέρονται εἰς τὰ ἔθιμα, εἰς τὴν νομοθεσίαν, εἰς τὴν ἐνδυμασίαν. Ἀλλως δὲ ἡ ἱστορία παρίσταται μυθιστορικὴν ἔχουσα χροιάν, ἥτις οὐδεμίαν ἀπολείπει ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ ἀποκρύφου αὐτῆς χαρακτῆρος. Ἡ Θεκλα ἦν νεᾶνις ἐξ Ἰκονίου προσελθοῦσα εἰς τὸν χριστιανισμὸν διὰ τοῦ ἀποστόλου Παύλου καὶ ἀποφασίσασα ὅπως μείνῃ ἄγαμος. Κατηγορηθεὶς ὁ Παῦλος ὅτι ἀπέτρεπε τὰς νεάνιδας τοῦ γάμου ἐφυλάκισθη, ἡ δὲ Θεκλα, ὅπως ἐπισκευθῇ τὸν διδάσκαλον αὐτῆς, προσέδραμεν εἰς τοὺς παρισταμένους καὶ καταθέτει μεταξὺ τῶν δεσμοφυλάκων τὰ ὠραιότερα αὐτῆς κοσμήματα. Ὁ Ἀπόστολος ῥαβδισθεὶς ἐξωρίσθη τοῦ Ἰκονίου, ἡ δὲ νέα χριστιανὴ καταδικασθεῖσα εἰς τὸν διὰ τοῦ πυρὸς θάνατον ἐσώθη διὰ θαύματος, καὶ μετέβη παρὰ τῷ Παύλῳ, ὅστις ἀνέμενον αὐτὴν κεκρυμμένος ἐν τοῖς πέριξ ἐντὸς τάφου. Ἀμφότεροι ἀφικνοῦνται εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Ηἰσιδίας, ἡ δὲ Θεκλα περιουδριοθεῖσα ἐν τῇ ἀγορᾷ ὑπὸ τοῦ πρώτου δικαστοῦ τῆς πόλεως ἀπέσπασεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ στέμνη. Καταδικασθεῖσα καὶ αὖθις εἰς βορὰν τῶν ζώων καὶ γυμνὴ ῥιφθεῖσα εἰς τὸ ἀμφιθέατρον διασώζεται διὰ δευτέρου θαύματος. Ὁ διοικητὴς ἀπαγορεύει, ἀποπέμπει αὐτὴν τυχοῦσαν τὴν ἄρεσιν, καὶ ἡ νέα χριστιανὴ ἔδραμεν ὑπὸ μορφὴν ἀνδρὸς ὅπως μεταβῇ παρὰ τῷ Παύλῳ εἰς Μύρα τῆς Λυκίας.

ΠΕΡΙ ΒΕΒΑΙΩΣΕΩΣ. — Ὁ κ. Εὐγένιος Revillut ἐμελέτησεν ἐπισταμένως, παραβάλλων τὰ ἐν τοῖς παπύροις σωζόμενα ἀντίγραφα, τὴν περὶ βεβαιώσεως ἥτοι τὴν περὶ ἐχεγγύων νομοθεσίαν, ἅπερ παρέχονται ὑπὸ τοῦ πωλητοῦ εἰς τὸν ἀγοραστήν

κτημάτων τινος. Παρὰ τοῖς Μακεδόσιν ὁ πωλητὴς παρουσίαζε τρίτον, συναινοῦντα εἰς τὴν ἐπὶ τῶν κτημάτων αὐτοῦ ἐγγύησιν τῆς ἀξίας τῆς πωλήσεως. Παρὰ Ῥωμαίοις ὁ πωλὼν ὑπεχρεοῦτο νὰ ἀποσίνη ἐν διπλῇ ἀξίᾳ πᾶν ὅ,τι ἐν περιπτώσει ἀνακτήσεως ἀδίκως ἔλαβεν. Παρὰ δὲ τοῖς Αἰγυπτίοις, παρ' οἷς πᾶν ἐγγράφον ἐτηρεῖτο μετὰ μεγίστης φροντίδος, οὐδεὶς τρίτος ἐπενέβαινεν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μαρτυρία τοῦ δικαιώματος τῆς ἰδιοκτησίας ἐγένετο διὰ συμβολαίων, ἡ δὲ μαρτυρία αὕτη ἀπέβλεπε τὸν πωλοῦντα, βλέπομεν διηνεκῶς αὐτὸν ὑποχρεούμενον ν' ἀπαλλάξη τὸν ἀγοράζοντα παντὸς δυναμένου νὰ ἀννησυχῇσιν αὐτὸν ἐν τῇ ἰδιοκτησίᾳ.

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΚΟΛΟΜΒΟΥ.

Ἄγνωστον ἐπακριθῶς εἰσέτι ποῦ καὶ πότε ἐγεννήθη ὁ Χριστόφορος Κολόμβος. Γινώσκεται μόνον ὅτι ἐγεννήθη ἐν Γενούῃ περὶ τὰ 1436 ἢ 1441, καὶ ἀπέθανεν ἐν Καλλαδολὶδ τῆς Ἰσπανίας τὴν 20 μαΐου 1506. Ὁ νεκρὸς αὐτοῦ μετηνέχθη τῷ 1536 κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ εἰς Ἅγιον Δομένικον, εἴτα δὲ μετὰ τὴν τῶν λευκῶν ἔξωσιν (1795) εἰς Ἀθῆναι. Τούλάχιστον ἄχρι τοῦδε ἐπιστεύετο ὅτι ἀνεπαύετο ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τῆς πόλεως ταύτης, διότι ὁ τάφος αὐτοῦ εἶναι νῦν τὸ ἀντικείμενον τῶν σφοδρότερον διαμφισβητήσεων ὑπὸ τῶν ἰσπανο ἀμερικανικῶν ἐφημερίδων. Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἁγίου Δομενίκου διατείνονται ὅτι ἀνακαλύφθη ὑπὸ ἀρχαῖον ἀγιαστήριον ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Δομενίκου αὕτη ἡ σποδὸς τοῦ διασώτου θαλασσοπόρου, ἥτις δὲν ἐξετάφη τῷ 1795. Ἰδοὺ ὀλίγα τι νῆς λεπτομέρειαι περὶ τῆς ἀνακαλύψεως ταύτης, λίαν περιέργου ὑπὸ ἱστορικὴν ἔποψιν. Τὴν 10 Σεπτεμβρίου 1877, ἀνασκαφῶν γενομένων, ἐνεκα ἐπισκευῶν τινων, ἐν τῇ μητροπολιτικῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Ἁγίου Δομενίκου, ἐξεχώσθη ἐν τινὶ παρὰ τῇ ἀρχιεπισκοπικῇ ἔδρᾳ ἀνασκαφῇ μολύβδινον κιβώτιον, ἔχον μῆκος 49 ἑκατοστομέτρων ἐπὶ πλάτους 20 καὶ ὕψους 21 ἑκατοστομέτρων. Ἐπὶ τοῦ κιβωτίου τούτου ἀναγινώσκονται οἱ ἐπόμενοι συντετμημένοι χαρακτῆρες ἔξωθεν ἐπὶ τοῦ καλύμματος τοῦ κιβωτίου: D. de la A. Por ate, ἔξωθεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς. C. ἔξωτερικῶς ἐπὶ τοῦ ἐμπροσθίου μετώπου. C. ἔξωθεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς A. ἐσωτερικῶς ἐπὶ τοῦ καλύμματος: Illtre. y, Es. Barón du Cristobal-Colon, ἅπερ σημαίνουσι Descubridor de la America, Primer almirante Cristobal Colon, Almirante, Illustre y esclarecido varón don Cristobal Colon, ἥτοι ὁ ἀνακαλύψας τὴν Ἀμερικὴν πρῶτος ναύαρχος Χριστόφορος Κολόμβος, ναύαρχος, ὁ ἑνδοξὸς καὶ διάσημος ἄρχων δὸν Χρι-

στόφορος Κολόμβος. Τὸ κιβώτιον τοῦτο ἠνεώχθη τὴν 17 παρελθόντος ἰανουαρίου ἐπὶ παρουσίᾳ τῶν ἀρχῶν τῶν προξένων τῶν ἐν τῷ Ἁγίῳ Δομενίκῳ ἀντιπροσωπευομένων χωρῶν καὶ ἐπιτροπῆς, ἀποσταλείσης ἐξ Ἀθῆνης ὑπὸ τῆς ἰσπανικῆς κυβερνήσεως, καὶ ἐτέθη ἐπὶ μεγαλοπρεποῦς φερέτρου ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ γυμνασίου τοῦ Ἁγίου Λουδοβίκου. Μετὰ πολλοὺς ἀναλόγους τῇ περιστάσει λόγους, καθ' ἣν ὥραν ἡ μουσικὴ ἐπαιάνιζε πενθίμως, αἱ σφραγίδες συνετρίβησαν. Τὸ κιβώτιον ἠνεώχθη καὶ ἐξήχθησαν βαθμηδὸν τὰ πολύτιμα λείψανα· εἴτα τὸ ἔνδον τοῦ κιβωτίου ἐκαθαρίσθη ἐκ τῆς καλυπτούσης αὐτὸ κόψεως. Ὡρθε τότε μικρὰ ἀργυρᾶ πλάξ, ἐφ' ἧς ἀναγινώσκεται ἡ ἐπομένη ἐπιγραφή U. D. Delosr. del P. Al. D. Cristobal Colon Des . . . μέρος τοῦ λειψάνου τοῦ πρώτου ναυάρχου δὸν Χριστοφόρου Κολόμβου, ἀνακαλύψαντος τὴν Ἀμερικὴν, καὶ ὀπισθεν: U. Cristobal Colon. Μετὰ προσεκτικὴν ἐξέτασιν, τὰ ὅστις ἐφωτογραφήθησαν, ἐσφραγίσθη δὲ καὶ πάλιν τὸ κιβώτιον. Καίτοι πάντες ἐν Ἁγίῳ Δομενίκῳ πιστεύουσιν ὅτι ἀνευρέθησαν τὰ λείψανα τοῦ Κολόμβου, οὐχ ἥττον ἀδύνατον εἰσέτι ν' ἀποφανθῇ τις θετικῶς περὶ τῆς αὐθεντικότητος τοῦ πράγματος. Ἀναμένοντες τὴν λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν περιστάσεων, καθ' ἃς ἡ ἐκταφὴ ἐγένετο, καλὸν κρίνομεν νὰ σημειώσωμεν ὅτι κατὰ τὴν ἐπιχώριον παράδοσιν τῷ 1795 μετὰ τὴν συνθήκην δηλονότι τῆς Βαλῆς, ὅτε ἡ ἰσπανικὴ κυβέρνησις, πρὶν ἢ παρὰ εἰς τὴν Γαλλίαν τὸ ἀνατολικὸν μέρος τῆς νήσου Ἁγίου Δομενίκου, διέταξεν τὴν μετακομιδὴν τοῦ λειψάνου τοῦ Κολόμβου εἰς Ἀθῆναι, εἰς κανονικὸς ἀντικατέστησε δι' ἄλλων λειψάνων τὰ τοῦ περιφήμου Γενουηνοῦ, ταῦτα δὲ κατετέθησαν ἐν τῷ मुखῷ τῆς μητροπολιτικῆς ἐκκλησίας ἀριστερᾷ τοῦ ἱεροῦ. Χάρις εἰς τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ κανονικοῦ, εἰς ἣν παρωρμήθη εἴτε ἐξ αἰσθήματος φιλοπατρίας, εἴτε ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰς τελευταίας θελήσεις τοῦ Κολόμβου, ἐκλέξαντος τὸν Ἅγιον Δομένικον ὡς τόπον ταφῆς, ἡ Ἰσπανία δὲν κατεῖχεν ἐν Ἀθῆναι κατὰ τὴν παράδοσιν, δι' ἧς ἐξηγεῖται ἡ ἀνακάλυψις τῆς 10 Σεπτεμβρίου, τὰ λείψανα τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου ἀλλὰ τὰ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δὸν Διέγου.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ.

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΑ. — Ἐν εὐρωπαϊκῇ ἐφημερίδι ἀπαντῶμεν τὴν κατωτέρω στατιστικὴν ἐν τῇ διαβίβασει ἐπιστολῶν, ἐν ᾗ καταφαίνεται τὸ ταχυδρομικὸν τέλος, ὅπερ πληρόνεται ἐν τοῖς μνημονευομένοις κράτεσιν ἐπὶ ὀρισμένου βάρους ἀπλῆς ἐπιστολῆς, εἴτε προπληρόνεται τοῦτο εἴτε μή.